

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden główny zarzut, w ramach którego twierdzi, że:

- Unia Europejska ponosi odpowiedzialność za niezgodne z prawem decyzje Komisji Europejskiej, polegające na:
 - a) błędnej wykładni art. 10 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 386, s. 1);
 - b) naruszeniu art. 20 dyrektywy 2003/87/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32);
 - c) naruszeniu kilku ogólnych zasad prawa (zasad proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, obowiązku staranności, prawa do skutecznej ochrony sądowej praw własności) poprzez decyzję o ujawnianiu lub braku zezwolenia na ujawnienie lokalizacji skradzionych europejskich uprawnień do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-319/12)

(2012/C 287/60)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (2012) 3025 wersja ostateczna z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA 22668 (C 8/2008 — ex NN 4/2008), przyznanej przez Hiszpanię na rzecz spółki Ciudad de la Luz SA;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania kryterium prywatnego inwestora ze względu na to, że Komisja przeprowadziła analizę przekraczając zakres przysługującego jej swobodnego uznania.
- 2) Zarzut drugi dotyczący popełnienia błędu w ocenie pomocy państwa ze względu na to, że Komisja nie wzięła pod uwagę działań przeprowadzonych w strefie usługowej kompleksu.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia ze względu na to, że Komisja domaga się odzyskania pomocy od producentów filmów, podczas gdy w przeprowadzonej przez tą instytucję analizie brak jest jakiegokolwiek wzmianki o rzekomej pomocy państwa.
- 4) Podniesiony tytułem żądania ewentualnego zarzut dotyczący popełnienia błędu w analizie zgodności inwestycji z wytycznymi w sprawie pomocy regionalnej ze względu na to, że Komisja nie przeanalizowała tego, czy pozostała część pomocy spełnia kryterium inwestora prywatnego.
- 5) Podniesiony tytułem żądania ewentualnego zarzut dotyczący braku uzasadnienia oraz błędu w analizie zgodności pomocy z przepisami mającymi zastosowanie do pomocy w sektorze audiowizualnym ze względu na to, że Komisja nie przeanalizowała tego, dlaczego rzekoma pomoc państwa nie została przyznana w celu związanym ze wspieraniem kultury.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2012 r. — Ciudad de la Luz, SA i Sociedad Proyectos Temáticos de la Comunidad Valenciana przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-321/12)

(2012/C 287/61)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ciudad de la Luz, SA (Alicante, Hiszpania) i Sociedad Proyectos Temáticos de la Comunidad Valenciana, SA (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, N. Ruiz García, J. Belenguer Mula i M. Muñoz de Juan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie podniesionych w skardze zarzutów nieważności za dopuszczalne i uwzględnienie ich;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (2012) 3025 wersja ostateczna z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA 22668 (C 8/2008 — ex NN 4/2008), przyznanej przez Hiszpanię na rzecz spółki Ciudad de la Luz S.A., a w szczególności art. 1 ust.1 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że inwestycja w spółkę Ciudad de la Luz (CDL) zawiera w sobie elementy niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy państwa i zażądała jej odzyskania;

- uznanie zaskarżonej decyzji za nieistniejącą lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie jej nieważności; dotyczy to w szczególności jej art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że pewni producenci wykorzystujący CDL do swych produkcji filmowych uzyskali taką niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc;
- co za tym idzie, stwierdzenia nieważności sformułowanych w art. 2 zaskarżonej decyzji nakazów odzyskania pomocy i
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa ze względu na wyciągnięcie przez Komisję wniosku o istnienie pomocy państwa na rzecz CDL (błędne zastosowanie zasady inwestora prywatnego). Naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 345 TFUE

Skarżące są zdania, że Komisja przeprowadziła błędną analizę zasady inwestora prywatnego i wyciągnęła błędny wniosek o istnienie pomocy państwa. Inwestycje Generalitat Valenciana na rzecz CDL inwestycje były dokonywane w dwóch różnych momentach — 2000 i 2004 — a wydanie dwóch decyzji inwestycyjnych zostało poprzedzone opracowaniem biznes planów świadczących o przewidywalnej rentowności tego projektu. Komisja stosując zasadę inwestora prywatnego porównała jego rentowność z rentownością projektów i czynników, które są nieporównywalne ze względu na swe rozmiary, pozabawiając tą zasadę treści z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 345 TFUE.

Komisja odmówiła również uwzględnienia w swej analizie prawno-ekonomicznej okoliczności polegającej na tym, że oprócz studiów filmowych w ramach kompleksu przewidziano również rozbudowę strefy handlowej i hotelowej na należących do SPTCV terenach. Gdyby uwzględniono te dwa projekty, rentowność inwestycji w spółkę CDL okazałaby się jeszcze wyższa.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy przeprowadzaniu analizy zgodności projektu CDL ze wspólnym rynkiem i braku uzasadnienia

Zdaniem skarżących Komisja odmówiła uznania, że ze względu na to, iż CDL znajduje się w Alicante, projekt ten kwalifikuje się do otrzymania pomocy regionalnej. Ponieważ chodzi tu o duży projekt inwestycyjny, władze hiszpańskie uznały, że CDL może bez sprzeciwu ze strony Komisji skorzystać z pomocy regionalnej do 36 % wartości projektu. Pomimo tego instytucja ta nie zgodziła się z tym, że po zastosowaniu zasady inwestora prywatnego do 64 % wartości inwestycji projekt ten okaże się jeszcze bardziej rentowny.

Tytułem ewentualnym skarżące podnoszą, że dokonane przez władze Walencji inwestycje w kompleks studiów filmowych CDL należy uznać za całkowicie lub częściowo zgodne z art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE.

Komisja nie uzasadniła swych wniosków, zgodnie z którymi pomoc na budowę kompleksu studiów filmowych CDL nie była konieczna, proporcjonalna i właściwa ze względu na to, że w odniesieniu do tej pomocy nie może mieć zastosowania, choćby nawet i częściowo, argument o zgodności kulturowej.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa ze względu na brak decyzji i, w każdym razie, całkowitego braku uzasadnienia, jeśli chodzi o zachęty do inwestowania w produkcję filmów.

Poza tym, że Komisja uznała, iż inwestycja w CDL jest pomocą niezgodną ze wspólnym rynkiem, w ten sam sposób zakwalifikowała ona wszystkie zachęty przyznane producentom filmowym pod warunkiem, że będą oni kręcić swe filmy w CDL.

Tej rzekomej pomocy poświęcony został tylko jeden akapit zaskarżonej decyzji, w którym Komisja ograniczyła się do uznania jej za niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja nie opisała środka pomocowego, do którego odsyła i nie wspominała w żaden sposób o informacjach dostarczonych w tym względzie przez państwo członkowskie; instytucja ta nie zbadała również tego, czy ten środek rzeczywiście zawiera elementy pomocy, nie dokonała ona analizy kryteriów zgodności, ani nie poruszyła kwestii uzasadnionych oczekiwań.

Skarżące są zatem zdania, że chodzi tu o akt nieistniejący lub nieważny ze względu na brak uzasadnienia. Ponadto w ich przekonaniu zachęty te należało uznać za zgodne z art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE ze względu na to, że spełniają one warunki określone w komunikacie Komisji z 2001 r. w sprawie pomocy dla przemysłu filmowego.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2012 r. — Simca Europe przeciwko OHIM — PSA Peugeot Citroën (Simca)

(Sprawa T-327/12)

(2012/C 287/62)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Simca Europe Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat N. Haberkamm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: PSA Peugeot Citroën GIE (Paryż, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie R 645/2011-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania, w tym kosztami reprezentacji procesowej skarżącej.